

Милорад Наумовић Наум- просветни радник који је оставио траг у генерацијама

Милорад Наумовић Наум рођен је у Добром Долу, крај Пирота, 10. септембра 1936. године у сиромашној сељачкој породици Лазара и Каменке Наумовић. Ниже разреде основне школе завршио је у родном месту, а више у Пироту. Ангажовао се у низу активности у школи. Био је активни учесник драмске секције, хора и оркестра. Као напредан и вредан омладинац био је учесник радних бригада са којих се враћао са ударничким значкама и похвалама. Са оваквим самопрегором и ентузијазмом је наставио и у учитељском послу.

Припадао је првом послератном таласу „школараца“ који је заплуснуо градске школе. Али, он је чинио и ону врло малу групу која се истицала интелигенцијом, марљивошћу и одличним успехом, у време када је одликаша у одељењу било тек по неколико.

По завршетку школовања крунисао је своју ђачку љубав са колегиницом Ружицом Тошић и изродили су две кћери. То им је олакшало тежак тежак учитељски хлеб по забитима Црне Горе. Био је директор ОШ „Братство и јединство“ у Сукову, а потом наставио просветарски рад у Економској школи у Пироту као професор српског језика.

Ванредно је завршио факултет у Скопљу 1969. године на групи југословенска књижевност и српски језик. Док је радио у Економској школи у Пироту као професор српског језика магистрирао је и започео рад у Вишој школи за васпитаче у Пироту, где је дочекао и пензионерске дане, као магистар примењене лингвистике и професор више школе за методичку развоја говора. На жалост, пензију је користио врло кратко, умро је септембра 2002. године.

Наумовић је био професор који је култивисаним језиком- ретком врлином у нашој средини, излагао темељно припремљена предавања, а као разредни старешина имао је готово родитељски педагошки приступ и брижно старање. Није деловао само усменом речју, као врсни предавач, већ и писаном речју која је одговорнији облик говора, зато што подлеже јавној, сталној, процени и многостурком проверавању. Написао је уџбенике за оба предмета „Методика наставе српског језика“ за учитеље и „Методика развоја говора“ за васпитаче. Трећа његова књига „Тумачење сатире“ заснована на његовом магистарском раду, је корисно штиво у тумачењу ове области у наставном процесу.

Милорад Наумовић, старински, класични тип просветног радника, држао се освештаног начела да васпитач, учитељ, наставник, професор, треба да делује и речју, и чином, и знањем, и моралном чистотом. Веровао је у рад и ред, у част и поштење, у време када је морални кодекс поништила свакодневница, па су недоучени, дрчни и облапорни, без стида и обзира, иживљавали нездраве комплексе и нарасле потребе. Наумовић је многим могао да послужи као узор просветног радника. Испунио је радни век деловањем које се памти, потврдио углед признањима које је стицао и добијао, оставио светли и чист помен.